

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y REDACCIO

LLIBRERIA ESPANYOLA,

Rambla del mitj, 20,

BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre.	8 rs.
Antilles (Cuba y Pto. Rico). . .	16 »
Estranger.	18 »

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

REDONDEL EUROPEO.

!!! Oblígale bruto!!!

FÁBULAS EN PROSA.

INTRODUCCIÓ.

Isop feya parlar als animals.

Jo faré mes que Isop. Jo soch capás de fer parlar á las plantas, á las pedras, als mobles, als animals.... y fins als conservadors.

Y are que hi donat aquesta explicació indispensable, que posa en clá 'ls mèus intents, dech donarne un altre, y vaig á ferho en forma de fábula.

Será la fábula introducció.

Creixia un roser en un jardí.

Tenia aygua, tenia aire, tenia sol, qu' es com si dignessim que tenia menjar y beure y vestit.

Feya unas rosas preciosas: l' aire que l' acariciava s' embriagava ab los seus perfums.

Vingué un dia fatal. Per descait del jardiner l' aygua l' hi faltá.

Hi ha jardineros de todas las opiniones, y al jardiner del quento l' hi agradavan mes las bleedas que las rosas, aixís es que l' aygua destinada al jardí l' invertia en l' hort.

Lo pobre roser vá resentirse 'n de seguida, com lo pobre periodista á qui l' hi negan la llibertat d' imprenta.

Tot groch, tot minso, ab moltes branques ressecas tenia 'l sol que 'l torrava y l' hi faltava l' aygua que 'l refresqués, de manera que vá anar donant las flors cada dia mes migradas.

Fins que vingué un dia que ja no treya flors; ja no treya res mes que punxas.

**

Aixís es lo periodisme. Cremat pèl sol de l' autoritat, sense la frescura de l' aygua de la llibertat, arriba l' hora en que jo 'm trobo.

No 'm demanin articles que llensin lo perfum de lo que sento.

No 'm demanin mes que fábulas.

Privat de donar rosas, faig com lo roser del quento, dono punxas.

Moraleja polaca: *Qui li pigui que s' ho rasqui.*

I

Diu que l'olla una vegada vá dir á la payella:

—Sra. Payella, que s'está aquí al mèu costat. Fassi 'l favor de tenirme una mica de consideració. Enretiris si es servida ¿qué no véu com me posa?

Y diu que la payella, ab la veu del oli que espurnejava, fregintse dintre d' ella vá esclamar:

—Hont vá aixó aquesta cotxina?... Vaya, apartéuvos, no la toquéu á D.ª Reparada..... si m' embrutas t' enmascaro.

Entre tant l' una embrutava á l' altra.

Los esquitxos del oli, elevantse al calor del foch, queyan sobre l' olla y la posavan com un sant Llatze.

Y l' olla, escumant de rabia, al mateix foch, bullia, bullia, fins á sobreixir y caure una bona part de l' aygua en ella continguda dintre de la payella.

Naturalment, al barrejar-se l' aygua de l' olla ab l' oli de la payella, aquesta feya com los tartamuts quan s' indignan, tirava mes capellans que may.

Y l' olla com mes capellans rebia, mes bulls doava y eran mes terribles que may los seus desbordes.

La cosa hauria durat molt temps, si una vegada que l' olla vá volerne fer una mica massa, vá lleusar casi tota l' aygua que contenia, des-

sobre de las brassas. Lo foch se vá apagar. Va callar la payella. Pero al presentarse 'l cuiner, vá notar que ni lo poch que vá quedarli á l'olla l' hi servia, ni l' oli barrejat ab l' aygua que contenia la payella l' hi era de cap utilitat.

Y agafantho tot plegat y tirantho á l'ayguera ¿qué havia de fer lo cuiner? Naturalment vá haver de fer foch nou.

..

A vostés dedico aquesta primera fábula, senyors diputats, que tot lo sant dia están tirantse esquitxos, sense adonarse moltes vegadas que si m' embrutas t' enmascaro.

¿No saben qu' es lo foch? Es l' opinió pública que escalfa molt, sobre tot si es béu ventada. Pero alerta, que aquest foch s' apaga molt facilment.

Y quan aixó succeheix, vé 'l cuiner y que ha de fer lo pobre? Tirarho tot á l' ayguera y vinga foch nou.

II

En una isla deserta s' hi trobava no mes que una familia de salvatjes.

Hi havia en l' isla una bona cantitat de cocoters, carregats de cocos.

Los salvatjes lo mateix que 'ls ministres d' Hisenda, hi ha certas horas en que tenen gana.

La gana es tant terrible com los acreedors, y quan la gana apretava, apretava, y amigo no hi havia mes remey, era necessari satisfacerla.

Lo cocoter es un arbre alt y dret y l' enfilarse á dalt té sino tants pèls, casi bé tants com lo de ser ministre de Hisenda y trobar recursos senso causar molestia.

Quan no hi havia cocos y la gana s' deixava sentir, llavors comensava la disputa entre 'ls salvatjes.

«Que pujahi tú que tens mes bonas camas; que á mi no m' engalipas; que jo no hi pujo per res del mon; que primer me moriré de gana cent vegadas antes que enfilarmhi; que jo m' estimo la pell, mes que 'l paladar; que á mi 'l cap me roda; que á mí també, etc., etc., etc.»

Resultat que un mes espavilat que 'ls altres troba un medi, y esclama:

«No apurarse, ningú tindrà de pujarhi.

Y agafant dugas fustas secas, las frega l' una contra l' altra, fins á treure 'n foch.

Quan té 'l foch encés, lo coloca al peu mateix de la soca del cocoter, y á copia de foch y de bufar, vé que la soca s' carbonisa y que l' arbre cau, impulsat pèl seu propi pès.

¡Viva! Tot son cocos... que menjí tothom.

¿Y quan s' acabarán?

Ja hi ha mes arbres.

¿Y quan s' acabin los arbres?

Llavors los nostres fills que s' espavilin.

**

Aixís vá l' hisenda d' Espanya.

Res d' enfilarse, res d' arriscar la pell; ni siquiera se 'ls acut la construcció de una escala per pujar sense perill.

Mes val cremar la soca del arbre y que cayga tot, arbre y fruits.

Empréstits y mes empréstits. Empenyémse 'l pá de demá y 'l de demá passat; lo pá dels nostres fills y dels nostres nêts.

¿Pero, senyors, y que será d' aquests pobres infelissos?

¿Que volen que 'ls diga! Jo ja m' hauré menjat lo coco: ja 'ls deixaré las closcas.... que s' entretinguin.

Francament, per fer aixó, mes bé 'm sembla que ho faria un coco que no un ministre.

P. K.

RETRATO.

A MON AMICH J. P.

Amich Joseph, molts me diuen que fisonomista soch, y aprofitant l' alabansa vaig á fé una descripció.

Pantalons que l' hi curtejan, sabatas que grans l' hi son, una ermilla que 's recorda fins de l' any de la picó; un jech de columbriana sense forma, calvo y roig, camisa que si era blanca are es de tots los colors; un corbati que si á l' olla ne caygués un tros tant sols cregas noy que bastaria per fé un caldo molt grassó; gorra molt suada de fissa que millor l' hi estava al mort, en una paraula, prendas dignas d' una esposició.

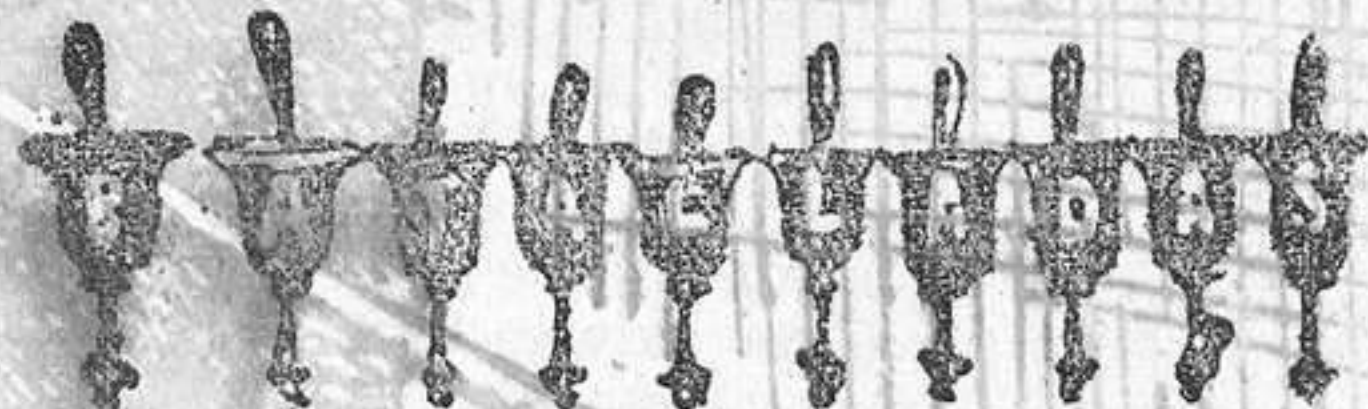
Mes deixém corre la roba y aném al físich ¡Horror! Figúrate'l de cara ampla igual que un pá de crostons, baix d' estatura y molt xato ab lo coll curt y 'l cap gros. Dos orellas com dos pámpols, lo cabell llarch y oliós y un magatzem de tabaco sobre 'l llabi superior.

Veu de dona ploranera y ademans de trist condol, modelo d' hipocresía y estudi d' adulació.

Tafaner qu' en tot se fica, doneta y murmurador, que hauria de dur faldillas en lloch de dar pantalons.

Are, Joseph, fés justicia ¿Soch fisonomista ó no?... Digas en aquest retrato no hi véus un escolanot?

PERICO MATALASSÉ.

Una reunió numerosa y entusiasta de D. Pere Mata vá acordar obrir una suscripció á fi de commemorar l' existencia d' aquest home ilustre, que acaba de pagar á la terra l' últim tribut.

Las eminencias de la medicina barcelonesa, la premsa y un gran número de personas distingidas ván considerar que la millor manera de commemorarla no era pas construhint una estátua.

Peré Mata era un home que s' desvivía per l' humanitat.

La millor manera de honrarlo es unir lo seu nom á un establiment útil erigit per suscripció pública.

Tal será l' institut Mata, casa de ensenyansa y de curació. Los desxeples podran rebre excelents lliçons, y 'ls pobres visitas del metjes mes excelents, sense necessitat de anar al Hospital.

Ja 'ls anirem donant compte d' aquest projecte. Per are preparínse per quan vinga l' hora de la suscripció, en la seguretat de que Catalunya té 'l deber d' honrar á un dels seus fills mes ilustres.

Los periódichs francesos reproduheixen aquets dias lo jurament que després de lo de Sedan vá prestar en Mac-Mahon en mans de 'n Thiers.

«Vensut, prés y humillat, m' hauré tornat ab l' honor la carrera militar.

«M' hauré cenyit una espasa regenerada, y m' heu permés tornar á la capital del mèu país al frente de un exércit.

«Serveys d' aquesta mena no 'ls podré recompenyar bastant ab l' adhesió de tota la méva vida.»

Aixó 'u diuen los Mac-Mahons quan se troban humillats, vensuts y presos.

Pero quan tornan á tenir lo sabre y á vetre's en la capital... ¡oh! llavors, la cosa cambia d'aspecte!

La dona é móvile etc.

Los periódichs venen plens de noticias de robes, assassinats y seqüestros.

Si haguéssin de ressenyar tots los que han ocorregut á Espanya durant aquesta senmana, no tindriam prou paper per apuntarlos.

Per fortuna 'l govern vigila.

Y suspen cada periódich que doua gust.

¡Ay, que seria d' aquesta pobra societat espanyola, si no comensavan á castigar tots aquests crims, supenent periódichs!

A Fransa s' ha practicat una informació, y s' ha posat en clar lo següent:

Que en los últims temps del imperi, figuravan en lo presupuesto 146 mil homes y 36 mil caballs que no existian.

De modo que 'ls imperialistas no han de compareixé als banchs de las Cámaras, sino al banquet dels acusats.

Per fer fonedissos á 146 mil homes y 36 mil caballs, se necesita tenir una màniga molt ample.

L' empresa del gas de Granada ha amercassat á l' Ajuntament ab suspendre l' iluminació en vista de las cantitats que se l' hi deuen.

Fa molts poch mesos encare que l' Ajuntament de Granada vá gastarse 70 mil duros en festes y lluminarias.

Qui 's gasta tot l' oli en un dia, es natural que 's quedi á las foscas.

Los administrats podian dir á aquest ajuntament: «¡Qué Dèu l' iluimini!»

Segons sembla, tactan de pujar los drets de matricula dels estudiants.

Aixis vá bè.

L' instrucció es un article de lujo, que no mes se 'l poden permetre las personas d' opa.

Com més burros mes albardas; y com me albardas mes conservadors.

Esclama un periódich ministerial:

«Los constitucionals sempre 'ls mateixos.... Lo memorial á una má y 'l fusell á l' altra....»

Y 's descuida una cosa:

Un fusell á la má, un memorial á l' altra y un badall á la boca.

Dias endarrera 'l corresponsal que la *Crónica* té á Paris se descantellava contra la milicia nacional.

Jo no mes demano una cosa.

Que 's reuneixi immediatament en concell de Guerra 'l batalló de veteranos, y que al corresponsal de Paris de ca'n Ramirez se 'l condemni á fer tres horas de exercici.

Un exemple d' oratoria parlamentaria conservadora.

Diu un tal Sr. Gaviña.

«Lo Sr. Jove y Hevia es molt aficionat á treure motius als seus contrincants. Ahir vá dir que 'l Sr. Vivar era 'l Rubau Donadéu del centro parlamentari: avuy m' há dit á mi doctor Dulcamara; aquest es un nom d' ópera. Donchs bueno; no compren lo Sr. Jove y Hevia que, seguint jo 'l seu exemple, puch dirli qu' es lo Rigoletto de la Cámara?»

¡Que vel ferhi Sr. Gaviña!

Cap Rigoletto 's véu lo gep.

Las actas de l' elecció de un diputat pèl segon districte de Barcelona, sembla que han sigut declaradas graves.

Suposo que aixó no quedarà aixis com aixis.

Crech que 'ls que han dat motius perque 's declarés la gravetat de las actas serán entregats al tribunal.

Aixó fora lo just.

Pero 'm sembla que no será aixó lo conservador.

Per las immediacions de ca'n Tunis hi ha una ballena.

Com s' ha quedat en sech, llensa una fator indescriptible.

Jo tremolo quan penso que hi ha governs que poden quedar-se en sech com aquesta ballena.

¡Cuán quedan en sech las governs?

Quan tothom los gira las espatllas.

¡¡ATACHS!!

(AL MEU ESTIMAT AMICH, J. A.)

Gira la vista, per lo voltant mirau com vulguis, tot son atachs

Los turchs y russos, ja s' han alsat: renyida guerra se han declarat; y tant si 's troban, dins de un barranch, com si es qu' es veuen, passá pèls alts, ja es cosa vista, ¡púm! ¡pám! ¡pím! ¡pám! las canonadas van ressonant, omplerts d'ixantne de morts los camps. Ja 'ls barcos volan pèls alts espays, per los torpedes esbadallats ja tot s' engresca per las dos parts.

Gira la vista per lo voltant, mirau com vulguis, tot son atachs.

Ja soch un home lo mes tronat: si dach sombrero lo duch fiat: duch per rellotge cabessa de alls puig que me 'l tenen molt bèn guardat; la fonda y sastre per mi es de franch, may á la vida los he pagat, y en tals apuros sense ni un clau: no puch de casa sorti un instant: perque 'ls inglesos, m' ixen bramant; —Lo deute páguim senyo farsant: y altres cosetas que 'm vull callar

Tal es ma vida; sempre tronat, de nit y dia rebent atachs.

Tots los diaris del xich al gran, quan ne ressenyan los grans debats, qu' al Congrés tenen los diputats, veureu la gresca que s' esta armant, y aquells *pirepos* tant refilats, que als uns altres s' están clavant, y aquells requiebros com de soldat, que á voltas paran en mals *molt grans*; y diu la premsa. —¡Ay pobre Estat! si continuan eixos atachs.

Gira la vista per lo voltant: mirau com vulguis tot son atachs.

A un pobre Llatze del mèu vehinat, fa quinze mesos que 'l van casar: fa quinze mesos que 'l veig rabiant: sempre ab augunias, los jorns passant: Te un fill que plora, qu' esta malalt: de *cuchs* rebentne serios atachs. Te sogra vella que 'l matará; ab los seus *nerois* sempre irritats, (dels quals diu ella que reb atachs.) fent mil ganyotas quant li ve 'l mal.

Gira la vista per lo voltant repara y mira, tot son atachs.

C. GALCERÁN.

Ja está disolta l' Assamblea francesa. D' aquí á tres mesos se farán novas eleccions.

No m' inquieta.

Ja sé jo qui pagaré aquestalletra á noranta diat vista.

A Madrit no's parla de res mes que del Retiro. Los militars han rebut ordre de retirar d' hora.

Los empleats del ministeri de la guerra, l' han rebuda de no anar al Retiro.

En tant en lo Congrés s' han pronuiciat déu discursos y dotze rectificacions.

Si jo ja 'u dich: qui no té res mes que fer al gat pantina.

Pero ¡ay que de vegadas lo gat esgarrapa!

Y ja que tractém de teatros y de zarzuelas. Hem de confessar que la zarzuela [que vá fer-se en lo Retiro es la zarzuela de las zarzuelas.

En los *Diamantes de la Corona*, cantan:

«Niña que á vender flores

vas a Granada etc.»

Are com are haurian de cantarho aixis.

«Cadete que al teatro

vas cada dia,

«no vayas al Retiro

que dan palizas...»

Lo ministro de la Gobernació ha defensat en plé Congrés al empresari del Retiro.

Se tracta de un empresari que vá donar una trompada á un coneurrent.

No es estrany que 'l defensí en Romero Robledo.

Qui ha defensat á la partida de la Porra.... en fi, qui fá un cistell, fá un cóve.

Tot lo que ha passat demostra que á Espanya aném tant bè.

Quan las Córts y 'ls ministros s' ocupan de cosas com aquestas, regoneixem que 'l negoci 'ls marxa, y que no tenen res més que fer, que fer volá 'ls coloms.

Un'altra cosa hém de regoneixe, qu' Espanya es la terra dels tiros y dels Retiros.

Los pelegrims francesos van regalar al Papa una estatua de Jesucrist de plata macissa artísticament treballada.

Demá 'm poso á captar.

Veig que aixó de ser pobre es una cosa que dona molt.

A Galicia hi ha una xicota que diu que se l' hi han aparecut los ángels.

Un sagristá vá riurese 'n, y la miraculosa xicota va dirli:

—«Avuy á las tres te morirás.»

Y efectivament, á las tres de la tarde lo sagristá 's moria y quedava negre com un carbó.

Lo poble va quedar espatarrat.

Y deya la xicota del miracle:

—«Y tots los qui posin en dupte lo que m' ha passat, morirán com lo sagristá y quedarán negres com ell.»

Me sembla á mi que 'l govern té 'l deber de ficarse en l' assumpto.

Fíquisi, Sr. Cánovas....

L' hi fá pó 'l morir-se y 'l tornarse negre com lo sagristá?

Donchs deiximhi ficar á mi, y l' hi asseguro que á la que ha vist als ángels, jo l' hi faré veure las estrellas, y la que fá tornar negres als altres se tornarà de tots colors.

A Denia (Valencia) los forners s' han amotinat per falta de llenya.

Aixo ray, que deixin la pastera y 's posin á periodistas.

Jo 'ls hi asseguro llenya llarga.

A cent ascendeixen las personas afiliadas á la societat de falsificadors, ultimament descuberta.

Y després digan que una societat aixis, enca-

re que siga una societat de falsificadors, no es una societat de-cent.

¿Que passa á las Provincias Vascongadas? Ja veurán fassin lo favor de preguntarlo á un altre. Jo no 'ls sabré dir res més sino que está oscuro y huele á Quesada.

—Lo govern no 'ls pega prou, deya un conservador. —Si, si, que pegui, vinga llenya, deya un demócrata. —Ja estarian satisfets. Si estés á la mèva má ja veure que 'n fariem de la llenya? —¿Qué 'n fariam? Lo que se 'n fa sempre, foch.

Llegeixo en lo Solfeo de Madrid: «Ca sigut prés á San Martin de Provensals un xicotet de dotze anys per haver abusat de una noya de set. «Si comensa aixis aquesta criatura, creguim á mi acabarà per dedicarse á las pelegrinacions.»

Dias andarrera en los dochos que hi ha al camí del Cementiri vá ocorre iuna terrible desgracia. Una volta 's derrumbá causant dos morts y sis ferits graves. Tinguin fé ab los arquitectos de nota. ¿Que 'n farém de la fé sense las bonas obras?

Deya un neo molt aficionat al billar: —«Vejin, tot t'hi séu significat. Los pallillos son los impios; las balas los creyents de l' iglesia y 'ls forats las glorias eternas. Perxó jo hi tinch tanta deria, y procuro fer sempre bitllas y ficadas. Diu un diputat en las Córts: «Lo país paga 'l que l' hi exigim, luego 'l país pot pagar tot lo que l' hi exigim que pagui.» Si senyors, si; lo país pot pagarho tot, inclús lo fetje. Per obtenirlo, se l' obra y se l' hi tréu.

Lo P. Caixal vá dir á Roma, la missa dedespedida, davant dels pelegrins espanyols. Al girarse de cara per dir «Dominus vobiscum» créu un periódich que per forsa se l' hi havian d' escapar paraulas com aquesta: «Armas al hombro, ó b' Apunten .. fuego...» Naturalment, al veure 'l tants cabecillas, qui t'hi segura la llengua.

Lo corresponsal del Brusi es un tal senyor Fabié. «¿Veiu lo Diari alaba cada dia 'ls seus discursos. Y en lo Congrès defensa 'l presupuesto. ¿Vritat qu' es graciós?» Donchs encare t'hi mes gracia un' altra cosa que 'ls diré. Lo Sr. Fabié es empleat, y t'hi la patriótica resignació de cobrar 50 mil rals á l' any. Recomaném als suscritors del Brusi, que llegeixin, que admirin y que paguin.

EPICRAMAS

Mira festa cap-allá digué á l' Ambrós la Madrona, á lo que Ambrós contestá: Si vols fém de majordona, jo 'm faig prompte capellá. M. de T. J.

Lo comerciant Olear lo que ven no pot anar, y ell diu: —«Si 'l que vench es car a lo menos es molt bó.» Y es molt fácil d' explicar, que 'l que ven ell, es carbó. A.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Rossinyol, Coxis, Bohémica, Ballader Tarrasench, Pepeta Vilanovina y Petrimetre. Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen. Ciudadá C. Galcerán: Hi anirá una cantarella.—Fart de Costellas Idem lo quadrat-xarada.—C. Gomá: Enterat y se l' hi agraeix; si, no totas, per quan es necessari variar las firmas, algunas hi anirán.—Zarandietá: Publicarém la poesia.—Esquila-crachs: Idem un geroglífich y un trencap.—F. F. y G.: Idem la sinonimia.—Dos Veteranos: Insertarém lo quadrat á la moda.—Ciudadans Laus Deo, B. Blancs, Aprents de ca 'a Cucás, A. de C., Francisquet, Contrari del partit que guanya, Graciense modern, Amich de una noya guapa, Colomés, E. M. G., Marieta Llamina, Esmola plumas, Tres garsas amigas, Cap-de-Mort, Admirador de E. R., Siscuti, Deixemhi ser, Claudi Omach, Dos calaveras, Una de Constantí, Enrich Macbeth, Francisquet Cansoner, V., Oblecto, D. Fins, Massipoina, Trencap-rocks, Resillep, Pubill de Calaf, Nitot de capsá, Gimnástich, Peu bufó de Reus é Hidrosulfa etc.: Lo que vostés m' envian aquesta setmana no fá per casa.—Marqués del ol: Hem rebut totas las cartas plegadas; no hi ha més que un geroglífich que 'ns convinga.—Neis: hi anirá 'l quadrat.—Noy que te dos coronas: Idem lo primer geroglífich.—P. Vilanovina: Idem la poesia y una cantarella.—Bohémica: Publicarém lo rombo.—Coxis: Hi anirá un geroglífich.—Rossinyol: Idem un de sen.—Perrico Matalassé: Mirarém de complaure 'l.—Noy maco: Hi anirá 'l quadrat.—Un Drach T.: Hi ha alguns versos mal rimats; mirarém d' arreglarho.—J. Segura: Publicarém lo problema.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. TRENCAP.—Casa de caritat.
2. SINONIMIA.—Pica.
3. QUINT DE PARAULAS, FUGA DE CONSONANTS Y XARADA.—
A G A F A
G A L A S
A L A B A
F A B A D
A S A D A
4. XARADA I.—Ca-so-la.
5. ENDAVIDALLA.—Franch.
6. GEROGLÍFICH.—Donam un ou bèn fresch

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Rossinyol, Angeleta, Rosset de Calaf, Rusófilo y Deixemhi ser. N' han endavinadas 5, los ciutadans Sicuti, Lluisa Bosch, Societat coral manllehenca y un admirador de L. R. N' han endavinat 4, los ciutadans Noy que t'hi dos coronas, Cap de mort y C., Nis, Tres garsas amigas, Rus catalá y Marqués del Sol. N' han acertat 3, Esmola plumas, Dos veteranos, F. F. y C., Esquila crachs, Diamant, Un Teviá, Marieta Llamina y E. M. G.: n' han endavinadas 2, los ciutadans Mata-gats, Colomés Amich de una noya guapa, Graciense modern, Estripa quentos y contrari del Partit que guanya. Finalment una no mes l' han endavinada 'ls ciutadans Hidrosul, Peu bufó, Gimnástich, Nitot de capsá, Sitjetá, Alfonso VIII, Jove de 90 anys, y C. Omarch.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Una dona al morir vá fer testament, de tal manera que deixá lo ters de sa hisenda al seu fill, lo quart á sa filla, lo sext á son espós, lo nové á sa criada, y 175 duros que sobraven, per sufragi de la seva ánima. ¿De quan costava l' hisenda y quan vá tocar á cada h'?

J. S.

QUADRAT DE PARAULAS.

• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •

Omplir aquests pichs ab lletas que llegidas horizontal y verticalment digan: la primera ratlla 'l nom de un gran soberá del mon; la segona lo nom de un licor, la tercera lo de un metall y la quarta lo d' uns adornos.

R. MARGALL.

TORTURA CEREBRAL.

Brusi—Asc—Neo.

Ab las lletas d' aquestas tres paraulas formar lo nom de una ciutat.

M. P.

SINONIMIA.

A un pajés digué un ximplet —Company, ¿teniu algun tot? —Si senyó 'n tinch de tres menas, un que se 'l podrá menjá, un que portarlo podrá y un per darli ab las mans plenas.

DEIXEMHI SER.

ANAGRAMA.

Cert pelegrí molt cristiá inspirat pr' un hu brutal ab una dos se 'n vá anar á tres per poderli dar la religió de 'n Caixal. Te un aspecte repugnant sa fas quatre y nas petit; dihent que vá dá un espant á un cinch que molt abrevit se 'l vá mirar del devant. Sa companya 's diu tenia ulls negres com una sis, y aquí, 's creu, que convertia ab anhel, de nit y dia y ab dalsura, dalt d' un pis. Per acabar las rahons t' hauré de dir lector car que si esperas solucions ab sis modificacions quatre lletas t' han de dar.

BOHÉMICA.

XARADA

La pobreta una—segona se coneix qu' está molt mala; está molt quatre-tercera, no escriu cap hu-dos-tres-quatre, ja res l' hi quatre-segona la seva primera-quarta. ¿Que l' hi dirá, si la pobra no pot mes qu' estar sentada?

DRACH T.

II.

Dos regalarme una tot la nena que 'm t'hi primera y jo en proba de carinyo l' hi vaig dá una dos-tercera.

AMICH DE 'N CARMONA.

ENDAVINALLA.

Tot sol unitat no faig, tenint companys faig vintenas; jo podré ser molt aixut, pero ab mi estaréu alegres.

DEIXEMHI SER.

GEROGLÍFICH.

L' Avi

DA : : + S'

A

maig

C C C

3.er 1877 de Medicina

A

R. V.

(Las solucions en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 50.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.